

Sygn. akt II AKz 664/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.A. Robert Kirejew

Sędziowie: S.S.A. Barbara Suchowska

S.S.A. Wojciech Kopczyński

Protokolant: Damian Krzywda

w sprawie przeciwko **W. P.(P.)**

oskarżonemu o czyn z art. 56 ust. 3 oraz z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku) i in.

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 lipca 2019 roku, sygn. akt V K 185/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2019 roku, w sprawie o sygn. akt V K 185/15, Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 3 k.p.k. przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego W. P., zastosowanego postanowieniem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 6 lipca 2005 roku, sygn. akt V K 3/15 i określił termin jego stosowania do dnia 23 października 2019, godz. 20:20.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia:

1. art. 249 § 1 k.p.k. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że spełniona pozostaje przesłanka ogólna tymczasowego aresztowania, tj. że zebrane dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw;

2. art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie obowiązku rozważenia przez Sąd w treści orzeczenia o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest stosowanie tego środka zapobiegawczego;

3. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego zastosowanie, a to przyjęcie, że istnieje uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego;

4. art. 258 § 2 k.p.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a to przyjęcie, że prognoza surowej kary jest wystarczająca przesłanką do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci przedłużenia tymczasowego aresztowania.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec W. P. a w razie nieuwzględnienia całkowitego uchylenia, o zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju na czas trwania postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo uznał, że po stronie W. P. istnieje tak ogólna, jak i szczególna przesłanka stosowania najbardziej dolegliwego ze środków zapobiegawczych, a ponadto trafnie uzasadnił w zaskarżonym postanowieniu, że izolacja oskarżonego jest niezbędna celem zabezpieczenia prawidłowego biegu postępowania.

Na wstępie należy zaznaczyć, że analiza dowodów zebranych w niniejszej sprawie w aspekcie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. nie przynosi odmiennych od poczynionych przez sąd I instancji ustaleń oraz wniosków. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Bezzasadne są zarzuty obrońcy, jakoby wyjaśnienia B. G. i J. B. nie mogły stanowić obiektywnych dowodów, które przemawiałyby za wystąpieniem w niniejszej sprawie przesłanki szczególnej z art. 249 § 1 k.p.k. Wielokrotnie w orzecznictwie wypowiedziano się już, że dowód z pomówienia współoskarżonych powinien być oceniony z dużą dozą ostrożności, niemniej jednak nie oznacza to, by nie był on wystarczający dla realizacji przesłanki, o jakiej mowa we wspomnianym przepisie (por. m.in. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 maja 2009 roku, sygn. akt II AKz 272/09, LEX nr 513120 oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 grudnia 2008 roku, sygn. akt II AKz 941/08, LEX nr 491700). Ponadto art. 149 § 1 k.p.k. mówi jedynie o dużym prawdopodobieństwie, a nie o pewności co do popełnienia czynu i uznanie powyższych wyjaśnień za niewiarygodne na etapie postępowania incydentalnego byłoby niedopuszczalne, ponieważ władny jest to uczynić dopiero sąd meriti na etapie wyrokowania.

W dalszym ciągu aktualna pozostaje również przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k., gdyż zachodzi obawa, że W. P. podejmie działania mające na celu destabilizację prawidłowego biegu procesu, która wynika z grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności. Należy zaznaczyć, że oskarżonemu zarzucono m.in. popełnienie zbrodni z art. 55 ust. 1 i 3 k.p.k. polegającej na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, za co grozi mu kara nawet 15 lat pozbawienia wolności. Obiektywnie oceniany wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanych W. P. przestępstw narkotykowych, wyrażający się w znacznej ilości środków odurzających, a także zarzut, że oskarżony miał z popełnianych przestępstw uczynić sobie stałe źródło dochodu sprawia, iż orzeczenie surowej kary w analizowanym przypadku ma charakter realny, a nie jedynie hipotetyczny. Dominujący w orzecznictwie jest pogląd, że przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. może stanowić nawet samodzielną podstawę stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Należy jednakże zaznaczyć, że to nie sama możliwość skazania na surową karę uzasadnia tymczasowe aresztowanie oskarżonego, ale wynikająca stąd obawa, że przewidując, iż zostanie mu wymierzona taka kara, oskarżony może podjąć działania w celu zdestabilizowania prawidłowego toku postępowania. Temu zapobiec może wyłącznie stosowanie tymczasowego aresztowania (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 października 2017 roku, sygn. akt II AKz 389/17, LEX nr 2536076).

Słusznie sąd I instancji przyjął, że w niniejszej sprawie zachodzi obawa wyrażona w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., a mianowicie ucieczki lub ukrycia się oskarżonego. Jak wynika z akt sprawy, W. P. skutecznie ukrywał się przed organami wymiaru sprawiedliwości poza granicami kraju, w związku z czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 listopada 2019 roku, sygn. akt V Kop 43/15 wydano za nim europejski nakaz aresztowania. Ostatecznie oskarżony został zatrzymany 14 września 2018 roku na terytorium Holandii, po czym przekazano go do Polski 25 kwietnia 2019 roku. Rozważając, czy w przedmiotowej sprawie występuje realna obawa z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. nie można pominąć faktu, że zachodziła konieczność poszukiwania W. P. europejskim nakazem aresztowania, w związku z czym należy uznać, iż sąd I instancji trafnie przyjął za podstawę dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego względem oskarżonego, przesłankę szczególną wymienioną w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy logicznie i jasno wypowiedział się w zaskarżonym postanowieniu, że jedynie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania jest w stanie prawidłowo zabezpieczyć dalszy tok procesu karnego. Biorąc pod uwagę obawy przyjęte za podstawę decyzji w przedmiocie przedłużenia tegoż środka, a także ich nasilenie oraz uwzględniając zasady ultima ratio stosowania środków zapobiegawczych, należy uznać, że środki o charakterze wolnościowym ze względu na swoją mniejszą efektywność nie spełniłyby swojej funkcji gwarancyjnej i zabezpieczającej. W związku z tym, nie może być mowy o naruszeniu przez sąd I instancji zasady minimalizacji z art. 257 § 1 k.p.k. Ponadto na kanwie niniejszej sprawy nie występują okoliczności przewidziane w art. 259 § 1 i 2, które nakazywałyby odstępnie od dalszego tymczasowego aresztowania oskarżonego.

Dlatego orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności,
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 30 lipca 2019 roku.